

[Bertel Haarder]

som om man ikke har brug for de penge til noget andet! Til gengæld strammer man vilkårene for forskningen, så forskningen kommer til at betale, medens institutionen bliver bygget.

Der skal med djævelens vold og magt bygges EFG-skoler til den halvdel af eleverne og virksomhederne, som foretrækker mesterlæren. EFG er 3 gange så dyr, men det skal gennemføres. På trods af at det ikke giver én eneste ekstra plads, insisterer man på at bruge hundreder millioner af kroner til dette foretagende på det mest tåbelige tidspunkt, nemlig mens vi har så store årgange, hvor man i stedet for skulle ekspandere mesterlæren, fordi den er fleksibel. Men pengene skal bruges, og derfor har man dem ikke til de andre områder. Jeg kunne fortsætte opremsningen – det er jeg sikker på at finansministeren ikke tvivler på.

Vi er ikke flove over, at vi også i vores spareplaner lagde vægt på overførselsindkomsterne. OECD-rapporten har jo nærmest givet os dom for, at det var fornuftigt, og har udtrykkeligt sagt, at det danske sikringsssystem, som det er udformet i dag, øger arbejdsløsheden.

Vores forslag gik ikke ud på nedskæringer, men på større risikopræmier, sådan at man skulle have højere kontingenter, hvis man ville bevare de nuværende høje ydelser. Hvis man ville betale endnu mere, kunne man få højere ydelser. Hvis man vil bevare de nuværende kontingenter, vel, så bliver det en 10 pct. lavere ydelse, man får, hvis man kommer ud i arbejdsløshed. Det var ikke et forslag om nedskæringer. Det var et forslag om at lade folk få en valgmulighed med større medansvar for, hvordan de offentlige udgifter udvikler sig. Det er også sundt for organisationerne, at de ved, at hvis lønindkomsterne kommer helt ud af trit med beskæftigelsesindsynet, så kommer man selv til at betale en del af udgifterne. Så er det ikke længere bare noget, staten betaler.

Vi er ikke flove over, at vi pegede på det. Længe efter valget og længe efter de mange annoncer fra LO og boligselskaberne fik vi fra OECD melding om, at det var lige netop det rette sted at sætte ind, specielt fordi man på de andre felter ofte kommer til at øge arbejdsløsheden, hvis man dér på kort sigt griber ind, hvorimod man, når det gælder over-

førselsindkomsterne, ikke får en negativ beskæftigelsesvirkning.

Jeg ved ikke, hvad finansministeren egentlig mener om LOs og boligselskabernes og alle de andre socialdemokratiske filialers kampagne under valgkampen. Vi husker det. Vil vi huske det længe. Det er det mest uanstændige, vi har været ude for, og det er noget, der er med til at forhindre, at finansministeren kan få et forsvarligt finanslovsforslag i dag. Jeg synes i og for sig, at fru Ritt Bjerregaard sagde det fornuftigt i TV forleden, hvor hun nærmest beklagede, at socialdemokratiet var gået ud i den agitation, man var gået ud i. Hun beskyldte os selvfølgelig for, at det var, fordi vi havde fremsat sådan nogle dårlige forslag, men forslagene var jo ikke dårligere, end at de passede som fod i hose til det, vores fornemste internationale eksperter anser for rigtigt.

Lad os gå videre. Med hensyn til forsvaret er vi i den fantastiske situation, at regeringspartiet ikke engang kan få et flertal af sine egne medlemmer af finansudvalget til at støtte regeringens egne ændringsforslag. Jeg ved ikke, hvordan det er at være forsvarsminister i den situation. Hvis ikke vi havde fået en ny formand, havde formanden vel heller ikke støttet forslagene, og hans stemme er vel udslagsgivende blandt de 6 socialdemokratiske medlemmer, så det havde vel endt med, at finansudvalgets socialdemokratiske medlemmer havde sendt sagen tilbage til regeringspartiet.

Det er en mærkelig situation. Der er ikke fortået overhovedet. Det er ikke set før. Der var engang en fremskridtsmand, der hed Svend Andersen, som stemte imod sit parti ved en enkelt lejlighed, og det var tilmed også i en forsvarssag. Det er det eneste eksempel, vi har, og det holdt man jo hurtigst muligt op med i det parti. I øvrigt viser traditionen sig også i, at stolene tæller i finansudvalget. Hvorfor gør de det? Jo, stolene tæller, fordi finansudvalget skal afspejle folketinget. Hvis ikke man kan være tryk med hensyn til, at finansudvalget afspejler folketinget, så skulle vi den ene gang efter den anden sende aktstykker ned til afprøvning for nu at se, hvad partierne egentlig mener om det.

Derfor er der to mulige konklusioner af situationen. Den ene er, at socialdemokratiets ledelse simpelt hen ikke har kontrol over situationen, at det flyder i partiet. Den anden